

ОКРЕМА ДУМКА

судді Конституційного Суду України Вдовіченка С. Л. стосовно
Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним
поданням 51 народного депутата України щодо офіційного тлумачення
положень статей 102, 103, 116
Закону України «Про судоустрій України»
(справа про призначення суддів на адміністративні посади)

На підставі статті 64 Закону України «Про Конституційний Суд України» вважаю за доцільне викласти окрему думку стосовно Рішення Конституційного Суду України від 22 грудня 2009 року № 34-рп/2009 у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо офіційного тлумачення положень статей 102, 103, 116 Закону України «Про судоустрій України» (далі — Рішення).

Суб'єкт права на конституційне подання просить дати офіційне тлумачення статей 102, 103, 116 Закону України «Про судоустрій України» (далі — Закон) та роз'яснити, чи має Рада суддів України законні повноваження призначати суддів на адміністративні посади в судах та звільняти їх з цих посад.

У Рішенні Конституційний Суд України (далі — Суд) фактично обмежився тлумаченням окремих положень першого речення частини п'ятої статті 20 Закону у системному зв'язку з його положеннями пункту 4 частини п'ятої статті 116, зазначивши, що Рада суддів України повноважна давати рекомендації стосовно призначення суддів на адміністративні посади в судах у випадках і порядку, передбачених Законом. Суд також припинив конституційне провадження у справі щодо офіційного тлумачення положень статей 102, 103 Закону на підставі пунк-

ту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України «Про Конституційний Суд України».

На мою думку, Суд, відповідаючи на поставлене у конституційному поданні питання, не повинен був припиняти конституційне провадження у справі щодо офіційного тлумачення положень статей 102, 103 Закону через те, що в них не врегульовано повноваження Ради суддів України призначати суддів на адміністративні посади в судах. Хоча народні депутати України і не зазначили в конституційному поданні, які саме положення вказаних статей Закону слід витлумачити, з його змісту випливає, що Суд мав дати офіційне тлумачення окремих положень частин першої, другої статті 102 Закону, а саме — чи належать фінансові, матеріально-технічні, кадрові (в тому числі і призначення суддів на адміністративні посади) питання до «організаційного забезпечення судів та діяльності суддів», та чи можливе їх «самостійне колективне вирішення» органами суддівського самоврядування. Даючи відповідь, Суд повинен був оцінити словосполучення «вирішує питання» пункту 4 частини п'ятої статті 116 Закону та дійти висновку, що закріплення за Радою суддів України повноваження призначати суддів на адміністративні посади в судах без втручання в цей процес інших суб'єктів є можливим при відповідному законодавчому врегулюванні.

Суд мав би звернути увагу на положення частини другої статті 103 Закону про те, що діяльність органів суддівського самоврядування має, зокрема, утверджувати незалежність суду, забезпечувати захист суддів від втручання в судову діяльність, а також підвищувати рівень роботи з кадрами у системі судів. Проведений у Рішенні комплексний аналіз положень щодо незалежності суддів, закріплених у частинах першій, другій статті 126, частині першій статті 129, частині другій статті 130 Конституції України, та статей 102, 103, 116 Закону сприяв би виробленню Судом чіткої правової позиції щодо ролі органів суддівського самоврядування, в тому числі й Ради суддів України, у «самостійному вирішенні» кадрових питань як складової утвердження гарантій забезпечення незалежності судів та суддів.

Вважаю, що у Рішенні роль органів суддівського самоврядування щодо вирішення питань з призначення суддів на адміністративні посади дещо звужується при наданні рішенням цих органів виключно рекомендаційного характеру. При виконанні законодавцем пункту 3 резолютивної частини Рішення така правова позиція Суду не повинна призвести до неврахування загальноєвропейських тенденцій щодо визначення системи незалежних від законодавчої та виконавчої гілок влади органів суддівського самоврядування, уповноважених призначати суддів на адміністративні посади та здійснювати їх кар'єрне просування.

Отже, врахування Судом зазначених методологічних аспектів, на мою думку, дозволило б надати більш чітку відповідь на порушене в конституційному поданні питання.

Суддя Конституційного Суду України

С. ВДОВІЧЕНКО